

Sự Thật Nghiệt Ngã

Contents

Sự Thật Nghiệt Ngã	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6

Sự Thật Nghiệt Ngã

Giới thiệu

Thể loại: hành động, SA, ngược,...Hero lại thêm một trận kinh ngạc. Người biết cậu có dị năng trừ bỏ ba mẹ ra cũng chỉ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-that-nghiet-nga>

1. Chương 1

“Hero, sao em lại ở đây? Không phải đang ốm à?” Một nam nhân trong trang phục cảnh vệ đi tới hỏi cậu, trong giọng điệu xen chút lo lắng và quan tâm.

“Em ổn mà Micky. Đội trưởng đâu rồi?” Hero sắc mặt có hơi tái, có lẽ là vì mới ốm dậy. Ốm đau với cảnh vệ thì có là gì to tát.

“À, anh ấy đi gặp bộ trưởng bộ an ninh. Ngày mai tổng thống sẽ sang Pháp, chúng ta đương nhiên có nhiệm vụ hộ tống ngài” Micky cười nhẹ, vươn tay xoa đầu Hero “Anh biết em rất tận tụy với công việc, nếu anh là em anh cũng như vậy. Nhưng em phải chú ý sức khỏe của mình”.

Hero đánh nhẹ cái tay của Micky, hậm hực:

“Micky, em không phải trẻ con nha”

“Nếu không phải trẻ con, thì mau trở về cho anh” Đây không phải giọng nói của Micky, mà là đội trưởng. Uknow đi tới chỗ Hero và Micky, tay đưa lên cốc một phát vào trán Hero, nghiêm túc nói “Bộ dạng này mà dám đi bảo vệ tổng thống, em muốn mất việc hả? Mau nộp lại súng và huy hiệu ra đây”

“Đội trưởng, em không sao rồi mà. Cho em tham gia chuyến lần này đi” Hero chớp chớp mắt đáng yêu, chiêu làm nũng này cậu chưa từng thất bại.

“Em tưởng đây là trò đùa sao? Mau nộp cho tôi” Uknow suýt nữa là bị Hero làm cho mũi lòng, nhưng bảo vệ tổng thống đối với bọn họ chính là nhiệm vụ tối cao, tuyệt đối không thể xảy ra sai sót.

Hero cứ tưởng chiêu này thành công, ai ngờ thất bại thảm hại, buồn bực giao ra súng và huy hiệu cho Uknow.

“Thôi mà Hero, lát nữa tan làm anh đưa em đi ăn nha” Micky cười cười quàng vai Hero. Cậu nhóc này lúc nào cũng như kiểu một ngày không việc làm tựa tận thế.

“Khỏi, em đi về” Hero hậm hực thúc một cùi chỏ vào bụng Micky, tay còn lại đồng thời đem cánh tay của Micky đang khoác lên vai mình vật cái nhào ra sàn.

Micky dù đau nhưng lại cười lớn, chuyện này xảy ra như cơm bữa a ~ Hero cứ giận là như vậy.

“Đội trưởng, sao nhiệm vụ này không cho Hero tham gia?”

Uknow vốn đang dõi theo bóng lưng của Hero lại bị lời nói của Micky làm cho kinh ngạc, hần đáp

“Hero mới ốm dậy, không thể tham gia nhiệm vụ lần này”.

“Anh đang gạt trẻ con sao?” Micky nhíu mày “Anh nghĩ gì em không biết sao? Chúng ta là cảnh vệ, đối việc ốm đau đều không ảnh hưởng, hơn nữa Hero đã khỏi bệnh, căn bản thừa khả năng tham gia. Đội trưởng, anh đang giấu bọn em chuyện gì phải không?”

“Đây không phải chuyện của cậu, làm tốt việc của mình đi” Uknow lạnh lùng buông một câu rồi bỏ đi vội vã, bởi thế đã không nhìn thấy tia biến hóa xẹt qua trong mắt Micky.

Hero rời khỏi cơ quan cảnh vệ, lên con xe BMW màu trắng phóng về nhà.

Cậu thật không hiểu, chỉ là một chút bệnh nhỏ, sao lại không thể tham gia nhiệm vụ?

Hơn nữa cậu so với những cảnh vệ khác vẫn tốt hơn, bởi cậu có dị năng. Nếu trong trường hợp xấu nhất, cậu có thể sử dụng nó để bảo vệ ngài. Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại reo vang, Hero lấy headphone đeo vào tai rồi nghe máy.

“Alo”

[“Hero, người vô dụng đến vậy sao?”]

“Ai?” Hero đỗ xe cạnh vỉa hè, mày khê chau lại. Người kia sử dụng thiết bị biến giọng, thanh âm khàn khàn nghe đến khó chịu, chắc chắn mục đích gọi điện cho cậu không tốt đẹp gì.

[“Người chưa cần biết ta là ai. Nếu người ngày mai không tới sân bay, tổng thống sẽ chết”]

Hero sửng sốt. Đây rõ ràng là một vụ âm mưu ám sát tổng thống. Nhưng vì sao kẻ này lại gọi điện cho cậu?

“Người vì sao lại muốn ta tới đó? Người dám chắc vụ ám sát tổng thống của người sẽ thành công sao?”

[“Đương nhiên rồi. Bởi thế ta rất muốn xem, với dị năng của người, người sẽ làm gì để bảo vệ tổng thống”]

Hero lại thêm một trận kinh ngạc. Người biết cậu có dị năng trừ bỏ ba mẹ ra cũng chỉ bốn người trong đội cảnh vệ và tổng thống, bởi đây là tối mật. Có khi nào...

[“Đừng nhiều lời. Người tuyệt đối phải giữ bí mật chuyện này, nếu không ta không thể chắc tính mạng tổng thống sẽ được bảo toàn đâu! TÚT TÚT TÚT...”]

Hắn đã cúp máy, trong điện thoại chỉ còn những tiếng tút dài.

Cậu phải làm gì đây? Hắn chắc chắn không nói đùa. Nếu bây giờ điều tra số điện thoại, hắn sẽ không ra. Hero có cảm giác, kẻ này vô cùng thông minh, thông minh đến mức có thể nắm cậu trong lòng bàn tay.

Ở một nơi khác, trong căn phòng tối tăm, nơi phát ra ánh sáng duy nhất là trên màn hình máy tính. Trên màn hình hiện lên dòng chữ:

“Kim Jae Joong, ta sẽ biến người thành kẻ tội đồ”

(Còn tiếp)

2. Chương 2

Sáng hôm sau, Hero đã theo lời kẻ kia tới sân bay Snowhand, một tiếng nữa tổng thống mới tới, nhưng toàn bộ sân bay đã được phong tỏa nghiêm ngặt. Hero bị thu huy hiệu và súng nên không thể ngang nhiên đi vào.

Đối với một cảnh vệ xuất sắc như cậu mà nói, việc thông qua tầng phòng vệ kia không có gì là khó.

Hero chỉ mất một phút đã vào trong sân bay một cách êm nhẹ nhất, đúng lúc chuông điện thoại lại reo.

“Alo”

[“Làm rất tốt. Bây giờ người phải nghe lệnh của ta. Nếu kháng lệnh, người đừng mong tổng thống sẽ an toàn đâu”]

Hero có chút lưỡng lự, nhưng vẫn đáp ứng. Kẻ kia trong tối, mình ngoài sáng. Tốt nhất cậu vẫn nên cẩn thận hơn.

[“Trong khu vực ngồi chờ ở hàng ghế màu đỏ có một cái thùng rác, trong đó có một gói đồ. Cho người năm phút, mau tìm ra nó”]

Hero vô cùng khẩn trương, vừa tránh hệ thống an ninh vừa tìm nơi muốn đến. Bốn phút trôi qua, Hero đến khu vực ngồi chờ, không kịp thở một hơi liền đi tìm gói đồ.

Đã tìm thấy, thời gian hoàn chỉnh năm phút, trong headphone lại vang lên giọng nói:

[“Người mở nó ra đi”]

Hero nhìn bọc đen trên tay, bắt đầu mừng tượng bên trong sẽ là cái gì. Có khi nào là bom không? Đây không phải vụ đầu tiên, hai năm trước cũng đã xảy ra trường hợp như vậy, và đội cảnh vệ của cậu đã hi sinh mất ba người.

[“Mau mở ra”]

Hero giật mình mở gói đồ. Thật may là không phải bom, nhưng cũng chẳng kém bom là mấy – súng lục hệ tân tiến nhất và ống giảm thanh.

[“Thấy rồi phải không? Lắp ống giảm thanh vào súng đi”]

Hero cứ như vậy mà làm theo. Kẻ đó dường như có thể quan sát được mọi hoạt động của cậu, hẳn ở nơi nào?

[“Lên ra khu vực sân bay, tìm một chỗ tốt nhất để ẩn thân, ta và người sẽ cùng chơi một trò chơi”]

Hero tìm một nơi thật tốt để ẩn thân, thần kinh cứ căng ra theo thời gian. Cậu có cảm giác, sắp có chuyện không hay sẽ xảy ra.

Sân bay Snowhand, 8.00 AM

Hàng loạt xe limo đen đỗ trước cửa sân bay. Tại xe chính giữa bước xuống là một người đàn ông trung niên mang tư thái nghiêm nghị cùng chính trực, xung quanh ông là một đoàn người mang cảnh phục nghiêm trang, cùng nhau tiến vào trong.

“Cảnh vệ Uknow, sao ta không thấy Jae Joong?” Người đàn ông trung niên kia hẳn nhiên chính là tổng thống của Đại Hàn Dân Quốc – Kim Jae Suk, ông quay sang hỏi một trong những cảnh vệ bên cạnh.

“Cảnh vệ Hero bị ốm nên không thể tham gia chuyến đi lần này thưa ngài” Uknow cũng tôn kính đáp lại.

“Vậy sao? Jae Joong là một cảnh vệ xuất sắc, nhưng cũng là cháu trai ta yêu quý nhất, mong cậu có thể chú ý nó một chút”

Cho dù là một tổng thống, Kim Jae Suk bất quá cũng chỉ là một ông chú quan tâm tới đứa cháu của mình. Uknow đương nhiên hiểu điều đó, liền gật đầu:

“Ngài yên tâm, tôi sẽ chú ý tới cậu ấy”

Tại nơi ẩn nấp, Hero đã nhìn thấy tổng thống cùng đoàn người hộ tống, bất an trong lòng càng ngày một dâng cao.

["Trò chơi bắt đầu rồi đấy. Nhiệm vụ của người là, trong vòng năm phút tìm ra ta. Gọi ý, ta đang ở trong đoàn người kia"]

Hero nhú mày. Trong đoàn người trừ tổng thống còn hai tám người, một nửa là cảnh vệ, còn lại là các bộ trưởng và phó bộ trưởng. Năm phút thôi sao, quá ít.

Mà khoan đã, Hero chợt mỉm cười. Kẻ kia biết cậu có dị năng, vì thế phạm vi chỉ còn lại bốn người.

["Còn hai phút, người mau nói đáp án đi nào"]

Không được, đây có khi nào là bẫy không? Hẳn căn bản không ở trong đoàn đó, hẳn chỉ muốn cậu trở thành hung thủ thôi.

["Game over"]

PHẬP. Tiếng đạn xé gió bay tới bắn trúng cánh tay tổng thống. Những cảnh vệ vô cùng căng thẳng, đứng thành tấm chắn ở tứ phía. Uknow đỡ lấy tổng thống, một tay cầm chặt vết thương rồi hét lớn:

"Gọi xe cứu thương cùng bộ phận an ninh, khẩn trương"

Mọi người đều rối như tơ vò. Vụ việc này cực kì nghiêm trọng, bộ phận an ninh và cơ quan cảnh vệ không tránh khỏi quan hệ. Chỉ sợ chuyện này sẽ tạo ra làn sóng náo loạn lớn.

Hero từ khoảnh khắc nhìn viên đạn ghim vào cánh tay tổng thống thì gần như chết lặng. Ông là người mà cậu phải dùng cả tính mạng để bảo vệ, và cũng là người chú cậu kính trọng nhất.

Hero mặc kệ tất cả, chạy thật nhanh tới chỗ Han Jae Suk. Mọi người thấy Hero xuất hiện nơi này thì kinh ngạc, nhưng điều kinh ngạc hơn cả là khẩu súng trong tay cậu.

"Hero, em..." Uknow sững sờ nhìn Hero. Cậu là người ám sát tổng thống sao?

Hero giật mình, trên tay cậu vẫn cầm khẩu súng lạnh băng, cười nhạt. Một kế hoạch thật hoàn hảo, chỉ cần vài bước liền khiến cậu trở thành đối tượng ám sát tổng thống. Hero cậu đã thua hẳn.

"Bắt cậu ta lại, đem về cơ quan điều tra" Bộ trưởng bộ an ninh lạnh lùng lên tiếng. Xe cứu thương vừa hay tới nơi. Cũng may là đạn chỉ bắn trúng tay, sơ cứu kịp thời nên không nguy hiểm tới tính mạng, tổng thống ngay lập tức được đưa đi.

Hai cảnh vệ đi tới tước súng của Hero và còng tay cậu lại, Uknow tới trước mặt cậu, lạnh lùng nói:

"Tôi không tin em lại làm chuyện đó. Tổng thống là người chúng ta phải bảo vệ, em không nhớ sao?"

"Người biết rõ tôi có dị năng trong cơ quan cảnh vệ chỉ có bốn người" Giọng nói của Hero cũng lạnh không kém, anh mắt như không có tiêu cự nhìn phía trước.

"Em nói gì vậy?" Uknow nhú mày.

"Micky hôm nay không tới, Max và Xiah không biết tôi là cháu trai tổng thống" Giọng Hero vẫn đều như cũ.

"Kim Jae Joong!" Uknow lay lay người Hero, trong mắt thập phần lo lắng.

"Jung Yun Ho, kế hoạch thật hay, tôi thua rồi" Hero nhắm hai mắt lại, để mặc hai cảnh vệ giải mình đi.

3. Chương 3

"Nói đi, mục đích cậu ám sát tổng thống là gì?"

Bộ trưởng bộ an ninh chính là người tra khảo Hero. Tổng thống hiện tại vẫn hôn mê trong bệnh viện chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Thông tin tổng thống bị ám sát bây giờ vẫn chưa lộ ra ngoài, nhưng chỉ sợ nếu ông còn chưa tỉnh lại, sự việc này sẽ không giữ được lâu.

“Tôi không ám sát tổng thống” Hero lạnh nhạt đáp lại, trong lòng chỉ còn sự lo lắng cho tình hình của chú mình.

“Cảnh vệ Uknow đã thu huy hiệu và súng của cậu, rõ cậu phải ở nhà, nhưng cậu lại xuất hiện tại nơi đó, trên tay còn cầm súng. Bên pháp y đã xác nhận, viên đạn bắn vào tổng thống cùng đạn trong súng của cậu là đồng dạng. Cậu còn gì chối cãi?” Jung Tae Hyuk giận dữ quát. Chứng cứ rành rành như vậy, cậu còn phủ nhận cái gì?

“Tôi nói rồi, tôi không ám sát tổng thống” Hero cũng bực mình hét lại. Tổng thống là chú của cậu, cậu có lí do gì để giết ông?

“Mau đem cậu ta vào phòng tạm giam đi, khi nào tổng thống tỉnh lại thì tiếp tục tra khảo” Hai cảnh vệ nghe vậy liền đem Hero đi. Jung Tae Hyuk bắt lực ngồi phịch xuống ghế, đúng lúc này có người mở cửa phòng.

“Appa, cậu ta không nhận tội sao?” Người mở lời là một nam nhân, hơn nữa có chút quen thuộc. Nếu Hero ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra.

“Hừ, không nhận cũng phải nhận. Mọi chứng cứ đều chống lại cậu ta, Han Jae Jun không thể thoát” Jung Tae Hyuk lúc này bộ mặt thay đổi một trăm tám mươi độ, ánh mắt ngoan độc hơn hẳn.

“Appa, chuyện kia cũng lâu rồi. Chúng ta làm thế hình như...”

“Jung Yun Ho, con im ngay. Đáng nhẽ người ngồi cái ghế tổng thống là ta chứ không phải Han Jae Suk, ta chỉ kém hắn một phiếu. Đáng nhẽ cái phiếu đó là bầu cho ta, nhưng không hiểu lão già kia đã dùng thủ đoạn gì mà lại hóa thành bầu cho hắn. Mỗi hận đó ta không thể nuốt trôi.

“Nhưng...” Uknow có chút không cam lòng. Hero không chỉ là đồng nghiệp của hắn, mà còn là...

“Nhưng cái gì? Con đừng quên Kim Jae Joong là cháu trai của Kim Jae Suk. Nếu bên ngoài biết được chuyện cháu trai tổng thống lại ám sát tổng thống, ha ha, cái ghế tổng thống trong tay hắn khẳng định sẽ lung lay.”

Đã hơn một ngày tổng thống chưa có dấu hiệu tỉnh lại, mà tin tức đã có dấu hiệu rò rỉ ra ngoài. Hiện tại đã có mấy nhà báo đứng ngoài bệnh viện nơi tổng thống đang tĩnh dưỡng.

Mà trong phòng hội nghị, các nhà chính trị đang bàn luận tìm ra biện pháp giải quyết.

“Theo tôi thấy, nếu tổng thống còn chưa tỉnh, chúng ta không còn cách nào phải công bố chuyện này ra ngoài” Người vừa lên tiếng là bộ trưởng bộ tài chính Kang Ho Dong. Ông đẩy đẩy gọng kính, mày nhíu thành một đường. Hiện tại chỉ còn cách này mà thôi.

“Không thể, nếu tin này mà lộ ra, Hàn Quốc sẽ xảy tới một cuộc bạo loạn. Bắc Hàn sẽ nhân cơ hội này mà hành động” Bộ trưởng bộ Quốc phòng Kim Jong Kook lập tức phản đối.

“Tôi thấy hai vị nói đều có lý” Tổng bí thư Kim Soo Ro dầy dầy thái dương “Có điều chúng ta cho dù dùng cách nào cũng sẽ xảy ra bất lợi. Thế này đi, chúng ta biểu quyết. Ai theo ý của bộ trưởng bộ Tài chính thì cầm giơ thẻ trắng, ai theo ý bộ trưởng bộ Quốc phòng thì giơ thẻ đỏ. Nào, bắt đầu”

Hàng loạt mọi người đem thẻ mình chọn giơ lên. Tổng thư kí liếc nhanh kiểm số lượng, cho ra kết quả cuối cùng là 26 – 24, nghiêng về phương án của bộ trưởng bộ Tài chính Kang Ho Dong.

“Biểu quyết đã xong, chúng ta sẽ lập tức thông báo chuyện này ra ngoài, tuy nhiên vấn đề hung thủ là ai vẫn nên giữ bí mật”

Mọi người không ý kiến gì, xem như đồng nhất ý kiến.

Cơ quan cảnh vệ Seoul

“Uknow hyung, chuyện này là sao? Hero hyung không thể nào làm chuyện ấy” Xiah và Max chạy vào phòng của Uknow, Xiah vẻ mặt không dám tin nói.

“Anh cũng hết cách rồi, mọi chứng cứ đều chống lại cậu ấy” Uknow thở dài, nhưng trong lòng cứ nhộn nhạo không yên.

“Có thể hyung ấy bị người nào đó hãm hại?” Max nhứ mảy “Dù thế nào em cũng không tin hyung ấy là hung thủ”

“Không chỉ em mà mọi người đều mong vậy. Nhưng điều hyung lo là nếu tin này mà lộ ra thì...” Micky không biết từ khi nào đã xuất hiện, bộ dạng nhàn nhả dựa vào cửa, miệng nhàn nhạt nói.

“Hắn chính phủ sẽ chọn cách công bố chuyện này, nhưng sẽ giữ bí mật hung thủ. Dù sao Hero hyung cũng là cháu trai tổng thống, để lộ tin đó ra thì chức vị tổng thống sẽ có biến đổi không nhỏ” Max xoa xoa cằm. Cái đầu với chỉ số IQ 168 khiến cho người ta kinh diễm nêu lên ý kiến.

“Không sai” Micky gật gù, mắt hơi liếc qua nhìn Uknow một chút “Chúng ta lúc này nên tranh thủ thời gian tìm ra chứng cứ chứng minh Hero vô tội. Đội trưởng, anh thấy sao?”

Uknow đột nhiên bị nhắc tên thì hơi giật mình, hần cười gượng:

“Tôi không có ý kiến gì”

“Vậy được, Max và Xiah đến sân bay tìm manh mối, còn hyung và đội trưởng sẽ qua phòng giam của Hero hỏi rõ tình hình”

“Rõ” Max và Xiah đồng loạt gật đầu rồi chạy đi. Trong phòng chỉ còn Micky và Uknow

“Đáng không?”

“Hả? Micky, cậu đang nói gì vậy?”

“Ngu ngốc làm theo kế hoạch của cha mình, hãm hại đồng nghiệp gần bó 5 năm trời. Uknow, có đáng không?” Micky cười nhạt, bước chậm rãi về phía Uknow, lạnh lùng hỏi.

“Tôi không hiểu cậu đang nói gì. Nếu cậu còn ở đây mất thời gian như vậy, tôi đi tìm Hero”

Micky trào phúng cười, thấy Uknow rời đi cũng không ngăn lại. Đã đến lúc hành động rồi.

4. Chương 4

Trong căn phòng u tối màu xám tro, Hero chán nản ngồi dựa vào vào vách tường.

Cho tới bây giờ, cậu vẫn chưa thể nào chấp nhận được việc Uknow đã làm với mình. Phải biết cậu đã từng coi trọng và tôn sùng hắn đến nhường nào. Cậu đã tin tưởng hắn, hoàn toàn tin nhiệm hắn, để rồi hắn lại phản bội cậu, phản bộ sở cảnh vệ và tổng thống.

Nhưng rốt cuộc mục đích của hắn là gì? Hạ bệ cậu sao? Đâu cần rắc rối như vậy. Hay là trả thù tổng thống? Cũng có thể lắm.

Cạch. Có tiếng cửa mở cùng tiếng gót giày nện trên nền đất. Âm thanh càng lúc càng lớn, cho đến khi chỉ còn cách chỗ cậu vài bước thì ngừng lại.

Hero ngẩng đầu lên. Quả nhiên là hắn. Hắn đến đây làm gì? Là muốn coi bộ dạng thảm hại của cậu sao?

“Jae Joong, em ổn chứ?” Uknow ngồi xổm xuống trước mặt Hero, bàn tay theo thói quen vươn ra định xoa nhẹ mái tóc mềm của cậu.

Nhưng tóc còn chưa chạm tới, tay của hắn đã bị cậu lạnh lùng gạt đi.

“Thôi cái trò giả mèo khóc chuột đi. Tôi như vậy không phải nhờ việc làm tốt của anh sao? Làm ơn biến mất khỏi mắt tôi”

“Jae Joong...” Uknow cứng họng. Hắn thấy bản thân mình thật nực cười. Có lẽ thế nên cậu hiện tại mới nhìn hắn bằng ánh mắt khinh thường đó.

” Jung Yun Ho, nếu có mục đích gì thì nói luôn đi, tôi bây giờ chỉ cần nhìn anh thêm một giây lòng liền nhộn nhạo muốn nôn” Hero không tiếc lời nói cay nghiệt với Uknow. Đừng trách cậu, là do anh sai trước.

Uknow cười gượng, lòng đau như cậu. Cậu không biết tình cảm của anh dành cho cậu sâu đậm đến nhường nào, sâu đến nỗi hắn suýt chống lại mệnh lệnh ba mình để bảo vệ cậu. Hắn biết hắn đã tổn thương cậu, cũng như phụ niềm tin của cậu đối với hắn. Nhưng Kim Jae Joong à, em nghĩ anh không đau sao. Một bên là tình, một bên là hiếu, anh đã phải day dứt lắm.

Uknow đứng dậy, đem hai khẩu súng ngấn lên chiếc bàn duy nhất trong căn phòng, bàn tay thoăn thoắt tháo các bộ phận của súng ra, sau đó mới quay lại nói với Hero.

“Jae Joong, chúng ta đánh cược một lần đi” Tay anh vươn ra về phía cậu ” Em còn nhớ chúng ta hay thi tốc độ lắp súng chứ? Anh nhớ em luôn thắng anh. Nhưng hiện tại không giống trước nữa. Ở đây mỗi khẩu súng có một viên đạn, nhưng nó là đạn thật. Chúng ta cược xem ai nhanh hơn trước nhé, người chậm hơn sẽ bị viên đạn của đối phương tước mệnh. Em có dám không?”

Hero sững sốt. Hắn là có ý gì? Muốn chơi trò sinh tử với cậu sao? Vốn cậu do dự, nhưng lại nghe lời khiêu khích ở cuối câu nói của Uknow, tức giận đứng dậy đáp “Dám, có gì không dám chứ!”

Uknow mỉm cười không nói gì. Hai người đứng đối diện nhau, trước mặt là viên đạn và khẩu súng đã tháo rời. Uknow lên tiếng trước.

“Chúng ta chuẩn bị nhé. 1, 2, 3 BẮT ĐẦU”

Lời hô vừa dứt cả hai như điên cuồng mà lắp lại súng. Thời gian với họ thì thực chậm nhưng với người ngoài áng chừng chỉ mất có chục giây.

Clack...clack...rap...Thật bất ngờ, cả hai đều hoàn thành cùng một lúc và chìa súng về phía nhau. Hero thấy kết quả này sững sốt nhưng Uknow thì chỉ mỉm cười.

“Hero, em biết không? Mỗi lần thi đấu với em, thật ra anh không dùng hết toàn lực. Tạm biệt”

PẦNG... Tiếng đạn thoát khỏi nòng lao về phía Hero. Hero sững sốt, theo quán tính cũng bắn về phía Uknow. Hai viên đạn dù chỉ phát ra cách nhau có vài giây nhưng như có như không sượt qua nhau rồi ghim về phía ngực trái của đối phương.

Phịch..phịch...cả hai đồng ngã xuống đất. Uknow quay sang nhìn Hero, trên miệng vẫn là nụ cười cùng oán trách.

“Jae Joong, em là đồ ngốc sao? Với tốc độ đó, em có thể tạo kết giới bảo vệ mình

Hero mặc kệ máu chảy ra từ khoe miệng, trừng mắt với Uknow.

” Bối em không nghĩ anh sẽ bắn em. Jung Yun Ho, anh cũng tuyệt tình lắm!”

“Em phát hiện ra từ khi nào?” Uknow nhắm mắt lại, bản thân dường như không hề cảm thấy đau đớn mà chỉ còn sự giải thoát.

“Khi gặp ba anh” Hero cũng nhắm mắt lại “Thật không ngờ ba anh lại hận chú em như vậy”

“Jae Joong, anh có điều muốn nói với em. Muốn nói từ rất lâu rồi”

“Nói đi”

“Kim Jae Joong, anh yêu em”

“Yun Ho ngốc, em cũng yêu anh”

Đến khi Micky tới nơi thì đã quá muộn. Cho đến bây giờ anh không cách nào quên được khung cảnh ấy – khung cảnh hai người nam nhân ôm lấy nhau, trên môi họ là nụ cười vì được giải thoát.

Micky thở dài. Như vậy cũng tốt. Chỉ có thể trách số mệnh đưa họ đến mức đường này. Anh không trách lựa chọn của họ, chỉ cảm thấy nuối tiếc vì mất đi hai cộng sự mình từng gắn bó mà thân thiết. Mong rằng tới kiếp sau, họ sẽ có cuộc sống hạnh phúc thực sự.

Micky đứng nghiêm lại, đưa tay chào theo nghi thức quân đội, miệng thầm nói:

“Kim Jae Joong, Jung Yun Ho, chúng tôi sẽ luôn nhớ về hai cậu. Yên nghỉ nhé!”

— THE END —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-that-ngbiet-nga>